

Arrest

nr. 255 375 van 31 mei 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X vertegenwoordigd door X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat namens de minderjarige X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, door “*zijn tante*” X op 19 februari 2021 wordt ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 januari 2021 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 februari 2021 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. LONDA SENGI verschijnt voor de verzoekende partij en tevens loco advocaat L. LUYTENS verschijnt voor dhr. X in zijn hoedanigheid van voogd van de verzoeker, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Zoals verzoeker niet betwist, werd hij op 17 september 2019 aangemeld als niet-begeleide minderjarige vreemdeling en werd hem op 26 november 2019 door de Dienst Voogdij van de Federale Overheidsdienst Justitie een voogd toegewezen. Zijn voogd diende vervolgens voor hem op 19 oktober 2020 een aanvraag in voor de toepassing van de artikelen 61/14 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dit is de specifieke verblijfsprocedure voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen. Op 11 januari 2021 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte aan de voogd van een bevel tot terugbrenging met betrekking tot verzoeker. In deze beslissing werd geoordeeld dat de duurzame oplossing voor verzoeker erin bestaat dat hij in zijn

land van herkomst wordt herenigd met zijn moeder en zijn twee jongere broertjes. Er zijn volgens verweerder voldoende garanties voor een adequate opvang en verzorging aanwezig in het land van herkomst en verzoeker kan er opnieuw worden opgenomen in het gezin van de moeder. Dit is de bestreden beslissing, die verzoekers voogd op 21 januari 2021 ter kennis werd gebracht.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt in zijn nota met opmerkingen de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

“De verweerder merkt op dat verzoekster geboren is te Kinshasa op 25.02.2006, en derhalve minderjarig was op 19.02.2021, het ogenblik van het instellen van de vordering.

Terwijl de vordering tot nietigverklaring en/of schorsing ingesteld door een minderjarige onontvankelijk is (R.v.St. nr. 46.931, 20.04.1994, J.dr.Jeun. 1997, 521, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 134.863, 14.09.2004, www.raadvst-consetat.be)

Verweerder duidt dat een niet-ontvoogde minderjarige onbekwaam is om in persona een beroep tot nietigverklaring in te dienen: hij dient te worden vertegenwoordigd door hetzij beide ouders samen indien zij het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen (artikel 376, eerste lid van het Burgerlijk Wetboek (hierna: het BW), zie ook: RvS 29 maart 2010, nr. 202 434; RvS 23 december 2011, nr. 217.016), hetzij door de ouder die het gezag uitoefent indien de ouders dit niet gezamenlijk over de persoon van het kind uitoefenen (artikel 376, derde lid van het BW), hetzij door zijn voogd (artikel 390 e.v. van het BW). Een verzoekschrift ingediend door een minderjarige of door een persoon die niet gerechtigd is de minderjarige te vertegenwoordigen, is niet ontvankelijk (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie, 2. Ontvankelijkheid, in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nrs. 93-97).

De verzoekende partij is als minderjarige inderdaad onbekwaam tot het instellen van onderhavige schorsings-/vernietigingsprocedure.

De verweerder is derhalve de mening toegedaan dat het beroep van verzoekende partij onontvankelijk is.”

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker verklaart te zijn geboren op 25 februari 2006. Het voorliggende beroep werd ingediend op 19 februari 2021. Op dat ogenblik was verzoeker 14 jaar oud, en dus minderjarig.

In tegenstelling tot wat wordt aangegeven in de nota met opmerkingen, wordt in het inleidende verzoekschrift niet gesteld dat de minderjarige alleen optreedt. Er wordt uitdrukkelijk aangegeven dat de minderjarige voor het instellen van de procedure wordt vertegenwoordigd door zijn “tante”, mevrouw N.N.M., bij wie hij verblijft sinds zijn aankomst in België. Evenwel blijkt niet dat mevrouw N.N.M. de hoedanigheid heeft om namens verzoeker op ontvankelijke wijze op te komen tegen de bestreden beslissing.

Verzoeker werd immers als niet-begeleide minderjarige vreemdeling een voogd toegewezen, de heer R.V.D.W. Overeenkomstig artikel 9, § 1 van Titel XIII - Hoofdstuk VI: Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen zoals opgenomen in artikel 479 van de Programmawet (I) van 24 december 2002 is de voogd van de niet-begeleide minderjarige vreemdeling ermee belast zijn pupil te vertegenwoordigen in het kader van alle rechtshandelingen, van de procedures bedoeld in de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsmede van alle andere bestuurlijke of gerechtelijke procedures. Wat de beslissingen betreft die in het kader van de Vreemdelingenwet worden genomen, komt het toe aan de voogd in zijn hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger om, na overleg met de minderjarige, te beslissen of al dan niet beroep moet worden ingesteld en om de voorziene rechtsmiddelen aan te wenden (cf. amendement bij ontwerp van Programmawet (I), *Parl.St.* Kamer 2002-03, nr. 2124/015, 26).

Bij het instellen van het voorliggende beroep werd verzoeker niet vertegenwoordigd door de hem toegewezen voogd, maar enkel door mevrouw N.N.M. Op de terechtzitting gaf de voogd, die door de griffie van de Raad overeenkomstig artikel 16 van voormeld hoofdstuk uit de programmawet van 24 december 2002 in kennis was gesteld van de terechtzitting, aan dat hij zelf niet op de hoogte was van het indienen van het beroep.

De vaststelling dringt zich dan ook op dat het beroep is ingediend door een persoon die niet gerechtigd is de minderjarige te vertegenwoordigen, wat op de terechtzitting geenszins wordt weerlegd, zodat het beroep niet ontvankelijk is (zie ook J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Afdeling*

Administratie, 2. Ontvankelijkheid, in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nrs. 93-97).

2.3. Voor zover verzoeker zich beroept op de familieband met zijn “*tante*” en een privé- en gezins- of familieleven in België in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, wijst de Raad er volledigheidshalve nog op dat in de bestreden beslissing wel degelijk rekening is gehouden met het gegeven dat verzoeker in België inwoont bij mevrouw N.N.M., die volgens verweerder een nicht is van de moeder, maar vervolgens op uitvoerige wijze werd geduid waarom de duurzame oplossing voor verzoeker zich niet in België bevindt, maar wel bij zijn moeder en twee jongere broertjes in zijn land van herkomst. Volgens verweerder kan verzoeker opnieuw worden opgenomen in het gezin van zijn moeder en zijn er voldoende garanties voor een adequate opvang en verzorging aanwezig in het land van herkomst. Verweerder wijst op het bepaalde in artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet dat bij het bepalen van de duurzame oplossing voorrang dient te worden gegeven aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en het hoger belang van het kind en benadrukt dat er geen redenen zijn die rechtvaardigen dat hierover in het geval van verzoeker anders zou worden geoordeeld. Er wordt gesteld dat het privé- en/of gezinsleven in België niet kan opwegen tegen de verderzetting van het gezinsleven met de moeder en broertjes in het land van herkomst, zoals dit voor de komst naar België steeds – en dit zonder noemenswaardige problemen – heeft plaatsgevonden. Hierbij werd ook rekening gehouden met de leeftijd van de minderjarige en de (beperkte) duur van het verblijf in België. Verzoeker kan dus geenszins voorhouden dat in de bestreden beslissing geen rekening is gehouden met zijn recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familieleven. Het uiteindelijke doel van de bestreden beslissing bestaat er net in om verzoeker, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, te herenigen met zijn moeder. De concrete motieven die verweerder ertoe hebben gebracht te oordelen dat de duurzame oplossing voor verzoeker is gelegen in een hereniging met zijn moeder en broertjes in het land van herkomst worden in het verzoekschrift ongemoeid gelaten, en bijgevolg niet onderuit gehaald. Het louter wijzen op de inwoning van verzoeker bij zijn “*tante*” in België, waarbij deze ook zorgt voor verzoeker, is niet van aard te kunnen aantonen dat in de voorliggende situatie de banden met de “*tante*” in België alsnog zwaarder zouden kunnen doorwegen dan de banden met de moeder en broertjes in het land van herkomst, die het originele kerngezin van verzoeker vormen en waaraan verweerder in de bestreden beslissing, in het hoger belang van de minderjarige, een zwaarder gewicht heeft toegekend. Nergens wordt concreet geduid waarom het hoger belang van verzoeker als minderjarige alsnog zou vereisen dat de gezinseenheid met zijn moeder die in het land van herkomst steeds de zorg voor hem heeft opgenomen ondergeschikt wordt geacht aan de banden met een verder familielid dat hem voor de komst naar België blijkaar zelfs nog nooit persoonlijk had ontmoet.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS